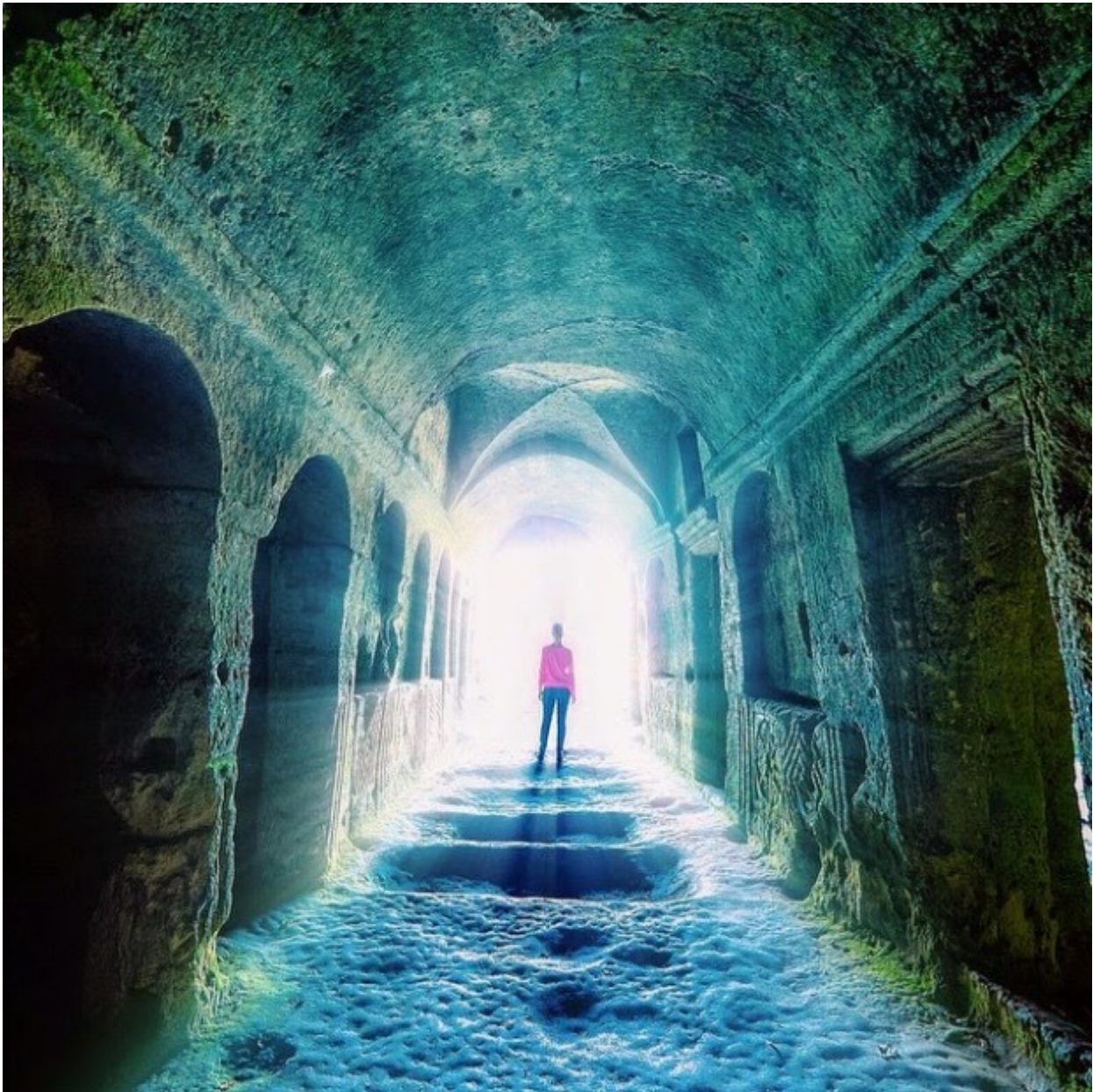

Συμφυής ο άνθρωπος

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Πριν από χρόνια, ένα γνωστό μας παιδί πήγε στρατιώτης. Ως φοιτητής, γνώρισε το Μοναστήρι και συνδέθηκε μαζί μας. Εξομολογήθηκε στον Γέροντα και η ζωή του πλέον δόθηκε στην Εκκλησία.

Κοσμικό παιδί, με αρκετές περιπέτειες στην μέχρι τότε ζωή του, ένοιωθε πλέον ανάλαφρος και το άχθος της σαρκός, με όλες τις παρενέργειές του (γράφε: βάρος της σάρκας με όλες της αμαρτίες της) τώρα σαν να είχε ξαφνικά χαθεί. Ήταν εμφανές ότι η ευχή του Γέροντα και η χάρη του Θεού είχαν μεταμορφώσει το

παλληκάρι.

Πήγε στον στρατό και εκεί φυσικά τα περισσότερα παιδιά σχεδόν ξεχνούν το ότι φορούν τον ζωστήρα, γιά να ξεχωρίζουν, δηλαδή, όσα βρίσκονται επάνω από την ζώνη, με όσα συνεπάγεται η κάτω μεριά. Εξάλλου γιά αυτό φορούμε ζώνη, λένε τα παλαιότερα βιβλία. Γιά να είμαστε συγκρατημένοι και ετοιμοπόλεμοι.

Πήγε λοιπόν ο νέος στον στρατό και μας έστειλε αρκετά συχνά γράμματα. Και εμείς, παίρνοντας την ευχή του Γέροντος, απαντούσαμε. Ανάμεσα στα πολλά, έγγραφε και κάτι που και ο ίδιος το θεωρούσε απίθανο πριν, αλλά τώρα ήταν το καθημερινό βίωμά του.

«Αγαπημένε μου πάτερ, ..., ζω ανάμεσα στα άλλα φανταράκια, και είναι σαν να μην έχω σώμα. Εγώ, που δεν είμαι και καμιά αθώα περιστερά. Ομολογώ πως με ξενίζει αυτή η παράξενη, γιά εμένα, κατάσταση, αλλά είναι μία πραγματικότητα, που δεν μπορώ να την αμφισβητήσω. Σκέφτομαι, ειλικρινά σ' το λέω, να πειράξω τον εαυτό μου, το σώμα μου, αλλά δεν μπορώ να το κάνω, αφού λέω το πάτερ ημών, και επιμένω στις τελευταίες δύο φράσεις: «και μη εισενέγκης ημάς εις πειρασμόν, αλλά ρύσαι ημάς από του πονηρού». Αλλοιώς τα φανταζόμουν, και βλέπω πολλούς συναδέλφους να παλεύουν, αλλά, τί να πώ; Καταλαβαίνω τις προσευχές σας και την ευχή του Γέροντα, που με σκεπάζει απαλά, χωρίς καταναγκασμούς και σφιξίματα. Δόξα τω Θεώ, που η ζωή μου άλλαξε και τώρα ζω όπως μόνο στα όνειρα θα το σκεφτόμουν....»

Είναι αλήθεια ότι τα νειάτα προσπαθούν με κάθε τρόπο να ζήσουν όσα θα τους γεράσουν μία ώρα νωρίτερα. Δεν περιμένουν κάν την ωρίμανση του σώματος, αλλά πιέζοντάς το σαν πράσινο άγουρο μήλο, προσπαθούν να το μαλακώσουν, αλλά δεν μπορούν να διώξουν την στιφάδα του. Και τελικά το σαπίζουν...

Βέβαια, αν ζης από παιδί μέσα στον εν Χριστώ αγώνα, δεν μπορείς να καταλάβεις τις περιπέτειες των άλλων παιδιών. Όταν όμως ένας κοσμικός νέος αρχίσει την ουσιαστική ζωή μέσα στην Εκκλησία, τότε καταλαβαίνει πού σπατάλησε τις πιο ωραίες νεανικές του στιγμές.

Αλλά ο χρόνος δεν γυρίζει πίσω και αυτά δεν χρειάζεται να τα σκαλίζεις. Βάζεις τελεία, γυρίζεις σελίδα και συνεχίζεις ζης, προσπαθώντας τα υπόλοιπα φύλλα του βιβλίου της ζωής σου να είναι καθαρογραμμένα, δίχως λάθη και μουντζούρες.

Δυστυχώς, ο Φρόντ και οι θεωρίες του εκμαύλισαν γιά εκατόν πενήντα περίπου χρόνια την νιότη, αλλά πλέον τα γραφόμενά του ξεπεράστηκαν, η ορθόδοξη πατερική σκέψη ζωντανεύει και οι νέοι, όσοι αποφασίζουν να ζήσουν στην Εκκλησία, χαίρονται την χαρά της ζωής και της νιότης τους, ζώντας όσο μπορούν

καθαρά, με αγώνα, με πνευματικό πατέρα και συναγωνιστές αδελφούς και αδελφές, με την θεία κοινωνία και την εξομολόγηση, όσο πιο συχνά μπορούν.

Και κυρίως, κοντά στους αδελφούς μοναχούς, που αγωνίζονται μέσα στους επίγειους παραδείσους, όπως χαρακτηρίζονται τα μοναστήρια μας, με παρθενία, με σωφροσύνη, με μετάνοια, με καθαρότητα βίου.

Αγωνίζονται και τα παιδιά, και συναγωνιζόμαστε όλοι, μέχρι να αποφασίσουμε το υπόλοιπο της ζωής μας, είτε μέσα στον ιερό γάμο είτε μέσα στην τελειότητα του μοναχικού βίου.

Χιλιάδες οι μοναχοί, που έζησαν σύμφωνα με το θέλημα του Χριστού.

Χιλιάδες οι αγωνιζόμενοι, που ζουν με βίο καθарό, κατά το δυνατό, ανεπίληπτο.

Ξεχνούσαν οι παλαιότεροι το πώς πλάστηκε ο άνθρωπος. Αλλά πλέον τα πατερικά συγγράμματα ανθούν, και ο Άγιος Νικόλαος ο Καβάσιλας το λέει ξεκάθαρα. Γιά να γεννηθεί ένας καινούργιος άνθρωπος, ο ουράνιος πατέρας το αποφασίζει, ο Χριστός τον πλάθει, όπως έπλασε τον πρώτο, τον Αδάμ, και το Άγιο Πνεύμα δίνει την ψυχή.

Πόση ιερότητα έχει αυτό το μυστήριο; Αυτή η σύνδεση με τον γάμο των ανθρώπων; Πόση συγκατάβαση Θεού, της Αγίας Τριάδας, σε εσένα, σε εμένα, στον κάθε θεόπλαστο άνθρωπο;!

Πώς να λεκιάσεις την καθαρότητα αυτού του θεόπλαστου δημιουργήματος; Πώς να δυνηθείς να προσβάλεις τον δημιουργό;

Είναι αλήθεια ότι στις παλαιότερες δεκαετίες, οι θρησκευόμενοι μιλούσαν για άλλους τρόπους αντιμετώπισης της γενετήσιας θεόσδοτης δημιουργικής ορμής. Όμως, σήμερα οι πατέρες μας οι άγιοι ξαναζούν μέσα από τα συγγράμματά τους, μέσα στον λόγο των πνευματικών μας πατεράδων και γερόντων, μέσα στην χάρη της ευαγγελικής υπακοής, μέσα στην Χάρη των ιερών και ζωογόνων μυστηρίων της Εκκλησίας μας.

Και με τον αγώνα, με την σύντονη προσευχή, με τον αγιοπνευματική προσοχή, με την μετοχή στα ζωοποιά μυστήρια, με τους συναγωνιστές αδελφούς μας τους μοναχούς και τις μοναχές, καταφέρνουμε και κερδίζουμε και ζούμε την χαρά της καθαρότητας στην ζωή μας, και την δημιουργική πνοή, που κάνει τον άνθρωπο συνδημιουργό με την Τριαδική μας Θεότητα.

Δόξα τω Θεώ.

Είμαστε απόλυτα σίγουροι ότι ο Θεός επιβραβεύει τον αγωνιστή και δεν τον αφήνει επί πολύ να φλέγεται μέσα στο καμίνι των πειρασμών της σαρκός.

Είμαστε σίγουροι ότι ο Χριστός είναι ο ζωντανός Θεός μας.

Είμαστε σίγουροι, όπως το λέει και ο Άγιος Οικουμένιος, επίσκοπος Τρίκκης και Λαρίσσης, ότι ο Χριστός, σάρκα φορέσας και άνθρωπος γενόμενος, γινώσκει τα της σαρκός πάθη και φιλόανθρωπος εστί.

Αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

αρχιμ.Πορφύριος Προδρομίτης

Ηγούμενος της Ιεράς Μονής Τιμίου Προδρόμου, Σκήτης Βεροίας

Πηγή: imverias.blogspot.gr